

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Nyerges és Nyerges Ügyvédi Iroda (3300 Eger, Arany János u. 3/a. I/4., ügyintéző: dr. Nyerges Ágnes ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek - a dr. Halmos Béla ügyvéd (3000 Hatvan, Csaba u. 7.) által képviselt I. **rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű és a személyesen eljáró III.rendű alperes neve (**III. rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és eredeti állapot helyreállítása iránt perében a Heves Megyei Bíróság 2007. június 12. napján kelt P.20.269/2005/44. sorszámú ítélete ellen a felperes által 46. és 49. sorszámon, az I. rendű alperes által 45. és 48 sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy kötelezi az I. rendű alperest, tűrje az e-i ingatlan 2/8 tulajdoni hányadára az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjogának törlését és a felperes ugyanezen tulajdoni hányadra vonatkozó tulajdonjogának visszajegyzését attól feltételezetten, hogy a felperes az elsőfokú ítéletben írt 4.000.000 (négymillió) forint és kamatai I. rendű alperesnek történt megfizetését igazolja.

Az I. rendű alperest a felperes javára megítélt elsőfokú perköltség és a feljegyzett kereseti illeték térítése alól mentesíti és a felperes által külön felhívásra az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 360.000 (háromszázhatvanezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű alperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 360.000 (háromszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

## Indokolás

A felperes keresetében az I. rendű alperessel 2003. november 4-én az e-i ingatlan 2/8 tulajdoni hányadára, és a 2003. november 5-én a n-i ingatlanra kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a Ptk. 210. §-ának (4) bekezdésére és a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással. Mindkét ingatlan esetében kérte a Ptk. 237. §-ának (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállítását, oly módon, hogy a felperes tulajdonjogát mindkét ingatlanra jegyezzék vissza.

Előadta, hogy a szerződések megkötésére csalárd módon került sor, mert a gépkocsijával kapcsolatos kárrendezésből az I. rendű alperesnek jutó díj fedezetének biztosítása érdekében kényszerült a szerződések aláírására. A szerződésbe foglalt elismerő nyilatkozata ellenére vételárat nem vett fel. Tényleges eladási szándéka nem is volt, a szerződések aláírására úgy került sor, hogy az I. rendű alperes és élettársa leittatta, mert tudtak arról, hogy idegrendszeri és alkohol problémái vannak. Mindkét ingatlanra a II. és III. rendű alperesek javára holtig tartó haszonélvezeti jog van bejegyezve, de az I. rendű alperes a haszonélvezőkkel a használatról egyáltalán nem tárgyalt. Állította azt is, hogy mindkét ingatlan forgalmi értékéhez képest a kikötött vételár feltűnően aránytalan.

Az I. rendű alperes tagadta, hogy a felperes keresetlevelében állítottak valóságosak lennének. Arra hivatkozott, hogy szabályos adásvételi szerződést kötöttek, amelynek alapján az ingatlanért 4.000.000 forintot, a n-i ingatlanért 2.000.000 forintot fizetett. A ténybeli előadás vitatása mellett hajlandó volt mindkét ingatlan esetében az eredeti állapot helyreállítására, ha a felperes a kifizetett vételárat visszafizeti, ennek hiányában a kereset elutasítását kérte.

A II. és III. rendű alperesek a keresetet teljesítését kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletében - megállapítva, hogy a felperes és az I. rendű alperes által 2003. november 4-én kötött adásvételi szerződés a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága miatt érvénytelen - elrendelte a szerződéskötés előtti állapot visszaállítását az e-i ingatlan 2/8 tulajdoni hányadára. Megkeresni rendelte a Földhivatalt, hogy az e-i ingatlan 2/8 tulajdoni hányadáról az I. rendű alperes tulajdonjogát törölje, és arra eredeti állapot helyreállítása címén a felperes tulajdonjogát jegyezze vissza. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 4.000.000 forintot és annak 2003. november 5. napjától 2004. december 31-ig évi 11%-os, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 350.000 forint perköltséget. A le nem rótt kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy abból 760.345 forintot az I. rendű alperes, 144.655 forintot a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 210. §-ának (4) bekezdése alapján rögzítette, hogy akit a másik fél megtévesztéssel vagy jogellenes fenyegetéssel vett rá a szerződés megkötésére, az szerződési nyilatkozatát megtámadhatja. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Erre figyelemmel a felperesnek kellett volna állításait az I. rendű alperes tagadásával szemben bizonyítani. A beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján mérlegelte és megállapította, hogy a felperesnek állítását nem sikerült bizonyítani, mert jóval több bizonyíték támasztja alá az I. rendű alperes előadását. Ezek közül kiemelte, hogy sem a büntető, sem a polgári eljárás során nem sikerült felkutatni a felperes által Mátyásként megjelölt személyt, aki tudomással bírt volna arról, hogy a felek biztosítási ügyintézés kapcsán kerültek egymással kapcsolatba. A büntetőeljárás során elvégzett poligráfos hazugságvizsgálat is cáfolta a felperes biztosítási ügyintézésrel kapcsolatos előadását. Teljesen ésszerűtlen az a felperesi magatartás, hogy néhány százezer forintos követelést két ingatlan adásvételi szerződésének aláírásával biztosít, úgy, hogy a szerződéseket két különböző időpontban írják alá. Az sem nyert bizonyítást, hogy az I. rendű alperes és élettársa a felperest több napon keresztül itatva vette rá a szerződés aláírására. Az újsághirdetés útján történő megismerkedésnek az elsőfokú bíróság nem tulajdonított meghatározó jelentőséget, mert Balassagyarmat Város Jegyzőjének 12.302/2003. számú határozata alapján megállapította, hogy az I. rendű alperesnek érdekében állt lakást vásárolni. A felperes azt sem tudta igazolni, hogy az I. rendű alperes a szerződések alapján nem teljesíthetett, mert ehhez megfelelő anyagi eszközökkel nem rendelkezett. Megállapította ugyanis, hogy az I. rendű alperes 2003. szeptember 19-én kötött adásvételi szerződés kapcsán 3.000.000 forint vételárhoz jutott, és az I. rendű alperes élettársának anyja szintén rendelkezett 3.000.000 forintot meghaladó összegű készpénzzel, amely ingatlan eladásából származott. Az I. rendű alperes valós ingatlanszerzési szándékát az elsőfokú bíróság szerint az is bizonyítja, hogy a TIGÁZ tartozást az I. rendű alperes fizette ki. A felperes ebben az időben magánéleti és üzleti válságba került, problémái elől élvezeti szerek fogyasztásába menekült, amely miatt a vételár „kifolyhatott” a kezéből. Az I. rendű alperes és az okiratszerkesztő ügyvédek a felperes alkoholtól befolyásolt állapotát tagadták. **L. P.** ugyan a felperesen ital szagot érzett, de vallomásából sem lehet arra következtetni, hogy a felperes szerződéskötési képességét befolyásolóan ittas lett volna. A felperes barátai ugyan beszámoltak a felperes rendszeres italozásáról, de azokból sem lehetett a belátási képességet befolyásoló, állandó hatásra következtetni. Ellentmond a felperes ittas állapotának az is, hogy **M. M.** vallomása szerint a felperes saját maga által vezetett gépkocsival ment szerződést kötni. A felperes ugyan tagadta, hogy a tanúval bármikor találkozott volna, de a tanú még szakáll viseletére is emlékezett. A szerződések a Pp. 196. §-ának (1) bekezdés e) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratok, amelyek ellenkező bizonyításig annak tartalmára vonatkozóan teljes bizonyítékul szolgálnak. Mindezen bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a per tárgyát képező ingatlanokra kötött adásvételi szerződések a Ptk. 210. §-ának (4) bekezdése alapján nem érvénytelenek, azok az

okiratba foglaltak szerint létrejöttek és a 6.000.000 forintos vételár is kifizetésre került.

A Ptk. 201. §-ának (2) bekezdése szerint feltűnő értékkülönbség viszont a lakás esetében fennáll, mert az I. rendű alperes által nem vitatott szakértői vélemény szerint a haszonélvezettel terhelt forgalmi érték több, mint a duplája a szerződésben meghatározott vételárnak. A felperes a Ptk. 236. §-ának (1) bekezdése szerinti egy éves megtámadási határidőn belül a szerződést megtámadta, így az a Ptk. 235. §-ának (1) bekezdése alapján megkötésének időpontjára visszaható hatállyal érvénytelen. A Ptk. 237. §-ának (1) bekezdése alapján ezért elrendelte az eredeti állapot helyreállítását, az I. rendű alperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásból történő törlését és a vételár visszafizetését. Mivel az I. rendű alperes az ingatlant birtokba nem vette, a használati díjról nem kellett dönten, csak a vételár után járó késedelmi kamatról a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése alapján. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, mert a n-i ingatlan forgalmi értéke a haszonélvezeti jog értékcsökkentő hatása mellett nem volt feltűnően aránytalan. A perkölségről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján határozott a felperesre kedvezőbb 5/6 és 1/6 pernyerési arányra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását mindkét ingatlan esetében az elsődlegesen megjelölt jogcím alapján kereseti kérelme szerint kérte. A kereseti kérelem másodlagos jogcímét csak az e-i ingatlan vonatkozásában tartotta fenn. Kérte az I. rendű alperes kötelezését mindkét fokú eljárás során felmerült költségének megfizetésére. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a valóságnak nem felel meg. Az újsághirdetéssel kapcsolatos körülmények bizonyíthatlanságát annak alátámasztására emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az I. rendű alperes előadása alapján állapította meg, annak ellenére, hogy azt a felperes vitatta. Kifogásolta azt is, hogy a bíróság nem értékelte, hogy a perbeli esetben a szerződéskötés körülményei szinte mindenben eltértek a szokásostól, így ezek összességükben már bizonyító erővel bírnak. Ennek keretében kellett volna értékelni az újsághirdetés bizonyíthatlanságát, a haszonélvezőkkel történő tárgyalás elmaradását, a poligráfos vizsgálat eredményét, amely az I. rendű alperesnek a vételár kifizetésére vonatkozóan előadását megkérdőjelezi. Értékelni kellett volna azt is, hogy az I. rendű alperes nem kérte a TIGÁZ tartozás és egyéb költségei megtérítését, nem fizette ki az átírási illetéket sem. Nem lett volna mellőzhető a n-i szomszéd tanúkénti meghallgatása sem, amely cáfolhatta volna az I. rendű alperes állítását az ingatlan megtekintésére vonatkozóan, és a vételár kifizetését is.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó rendelkezés kiegészítését kérte, oly módon, hogy a Földhivatal az eredeti állapot helyreállítását, a felperes tulajdonjogának visszajegyzését csak abban az esetben hajtsa végre, ha a felperes igazolja az ítélet rendelkezésének megfelelően, hogy a 4.000.000 forint vételárat és járulékait az I. rendű alperes részére kifizette, mert

ennek hiányában semmilyen biztosíték nincs arra, hogy a felperes a vételárat visszafizeti az előzményekre figyelemmel. Kérte továbbá a felperesnek fizetendő perköltségre és az állam javára fizetendő illetékre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, mert álláspontja szerint az. I. rendű alperes a perre okot nem adott, az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó felperesi igény teljesítésére mindkét ingatlan esetében hajlandó lett volna, ha a vételárat a felperes visszafizeti. Ez utóbbi igényt viszont a felperes nem fogadta el, erre figyelemmel perköltség és illeték fizetésére az I. rendű alperes nem kötelezhető. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az elsődleges kereseti kérelem elutasításáról. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint mindazon körülmények, amelyeket a felperes a fellebbezésben felhoz, az elsőfokú eljárásban nem nyertek bizonyítást. A felperesnek volt elég ideje és lehetősége arra, hogy bizonyítási indítványt terjesszen elő, a n-i szomszéd meghallgatását viszont nem kérte.

A II. és III. rendű alperesek a felperesi fellebbezés teljesítését nem ellenezték, azzal egyetértettek. A III. rendű alperes kérte annak értékelését, hogy az okiratszerkesztő ügyvédek nyilvánvalóan nem tettek magukat terhelő vallomást. A felperes akkori állapota teljesen kizárta teszi, hogy újsághirdetést olvasott volna. Kérte az általa a büntetőeljárás során elmondottak nyomatékos értékelését.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az e-i ingatlanra vonatkozó azon rendelkezését, amellyel eredeti állapot helyreállítása címén a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzését rendelte el, mert ez a rendelkezés fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett (Pp. 228. §-ának (4) bekezdése). A felperesi fellebbezés ugyanis e-i ingatlan esetében csak az érvénytelenség jogcímét és a vételár visszafizetési kötelezettséget érintette.

A felperes fellebbezése alaptalan, az I. rendű alperes fellebbezése alapos.

A felperesi fellebbezés kapcsán érdemben azt kellett vizsgálni, hogy alapos-e a felperesnek a megtévesztésre történő hivatkozása, illetve kapott-e a felperes vételárat. Az I. rendű alperesi fellebbezés kapcsán az egyidejű teljesítés elrendelésének indokoltságát, és a pernyertesség pervesztesség arányát kellett vizsgálni.

A felperesi fellebbezést a Fővárosi Ítéltábla a tényállásra vonatkozóan annyiban megalapozottnak találta, hogy a jelen ügyben a releváns tényállást a 2003. november 4-én és 2003. november 5-én kelt adásvételi szerződés tartalma jelenti. Ezt meghaladó, többlettényállást megállapítani nem lehet, mert sem a felperes, sem az I. rendű alperes nem tudta bizonyítani a megismerkedés körülményeire vonatkozó előadását. A felperes a teljes bizonyító erejű magánokiratokkal szemben nem tudta bizonyítani a szerződési akarat hibáját, a szerződés érvénytelenségét, illetve a vételár kifizetésének elmaradását.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt emeli ki, hogy a felperes által előadott kereseti tényelőadás nem áll összhangban a kereseti kérelemben megjelölt jogcímmel. Az előadott tényállásból ugyanis nem megtévesztés, hanem két semmisségi ok következhet.

A felperes előadása szerint az adásvételi szerződések megkötésére a biztosítási csalásból származó és az I. rendű alperest illető követelés biztosítása érdekében került sor. Ez azt jelenti, hogy az adásvételi szerződés a Ptk. 207. §-ának (6) bekezdése szerinti színlelt szerződés, a felek a biztosítási csalásból származó I. rendű alperesnek jutó követelést kívánták az adásvételi szerződésekkel biztosítani. A biztosítási csalásra kötött alapügylet a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése szerint semmis. Mivel a járulékos szerződés osztozik az alapügylet jogi sorsában, ez az adásvételi szerződések semmisségét eredményezhetné a felperesi tényelőadás bizonyítottsága esetén.

A másik következtetés a rossz idegállapotról, és az alkoholos befolyásoltságra vonatkozó tényelőadásból vonható le, amely tartalmában nem más, mint a beszámítási képesség hiányára történő hivatkozás. A Ptk. 17. §-ára és 18. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel e tényállítás valósága esetén szintén a szerződések semmisségét eredményezhetné.

Mivel a tényállásból levont mindkét következtetés semmisséget eredményez, ezért nem volt akadálya annak, hogy a Fővárosi Ítéltábla a semmisségi okok megvalósulását vizsgálja, mert a kereseti kérelem ezeken a jogcímeken is teljesíthető lett volna, ha a felperes a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tudott volna tenni.

A felperesi fellebbezés alapvetően a bizonyítékok Ptk. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelését kifogásolja, illetve a n-i tanú meghallgatásának elmaradását. A tanú meghallgatása - halála miatt - nem teljesíthető, ezért a bizonyítás anyagának kiegészítésére nincs lehetőség. Azt a felperes alappal kifogásolja, hogy az I. rendű alperes nem tett eleget az általa állított tények bizonyítására vonatkozó kötelezettségének, de abból nem vonható le az a következtetés, hogy akkor a felperesi állítás valós. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel mindenkinek a saját érdekében álló tényekre vonatkozóan van bizonyítási kötelezettsége, így a felperesi tényelőadás valóságának megállapításához nem elegendő, hogy az I. rendű alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, hanem szükség lenne a felperesi állítás bizonyítására.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a perbeli szerződések a Pp. 196. §-ának (1) bekezdés e) pontja alá tartozó teljes bizonyító erejű magánokiratba vannak foglalva, ennek következménye viszont, hogy vélelem szól amellett: a felperes az okiratba foglalt nyilatkozatot megtette, az ingatlan tulajdonjogát átruházta, a vételárat átvette. A Pp. 3. §-ának (5) bekezdése szerint a vélelmet a felperesnek meg kellett volna döntenie.

Az elsőfokú bíróság viszont a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján helyesen mérlegelte, indokolása logikus és ellentmondásoktól mentes. A biztosítási ügylet létrejöttét, mint az adásvételi

szerződések megkötésének indokát a felperesi előadáson kívül semmi nem bizonyítja. A felperes maga sem állította, hogy a biztosító felé kárbejelentő kitöltésére sor került volna, amely az alapügylet létrejöttéhez elengedhetetlen lett volna. Ennek folytán viszont a színleltség megállapítására nincs lehetőség, ezen okból az adásvételi szerződések semmisségét nem lehet megállapítani.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a beszámítási képesség hiányát sem lehet megállapítani, mert a felperes a szerződéskötés körülményeiről részletesen beszámolt, amely a beszámítási képesség fennállását igazolja. A beszámítási képesség hiányára történő hivatkozást ráadásul a színleltségre történő hivatkozás gyengíti is, mert annak megvalósulása beszámítási képességet feltételez. Erre figyelemmel az adásvételi szerződések semmissége a cselekvőképesség hiánya miatt sem volt megállapítható. A megtévesztés pedig azért nem volt érdemben vizsgálható, mert ennek megvalósulására vonatkozó tényelőadás sem volt.

Az elsőfokú bíróság az egri ingatlan vonatkozásában az adásvételi szerződés érvénytelenségét a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdése alapján megállapította és ezen ingatlan esetében jogerőssé vált a Ptk. 237. §-ának (1) bekezdésén alapuló eredeti állapot helyreállítására vonatkozó azon rendelkezés, amely a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzését rendelte el. A felek között az volt vitás, hogy ezzel az eredeti állapot helyreállítása megtörtént-e, vagy szükséges a vételár visszafizetéséről is rendelkezni.

A felperesnek a szerződés tartalmából következően vételár kifizetésére vonatkozó vélelmet meg kellett volna dönteni. A szerződéskötésnek ugyan vannak olyan körülményei, amelyek a vételár kifizetését illetően kétséget támasztanak (poligráfos vizsgálat, a kifizetés módja), de vannak olyanok is, amelyek az okirat tartalmát támasztják alá (M. M., B. R. tanúvallomása). Mindezeket összességében értékelve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítani a vételár kifizetésének hiányát. A vélelem megdöntésének hiányában viszont a vételár kifizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezés nem mellőzhető.

Alapos viszont az I. rendű alperesi fellebbezés az egyidejű teljesítés elrendelésére vonatkozóan. Az adásvételi szerződésben a tulajdonjog átruházása és a vételár kifizetése egyidejűleg történt, ezért az eredeti állapot helyreállítása körében is indokolt az egyidejű teljesítés elrendelése.

A perköltségre vonatkozó I. rendű alperesi kifogások is megalapozottak. Az I. rendű alperes ugyanis az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó felperesi igény teljesítését nem tette vitássá, de ragaszkodott az eredeti állapot helyreállítása körében a vételár visszafizetéséhez. A vételár visszafizetésére vonatkozóan viszont az I. rendű alperesre kedvező döntés született, ezért a 4.000.000 forint visszafizetése vonatkozásában sem igényelhet a felperes perköltséget. Az I. rendű alperesi fellebbezés korlátaira figyelemmel azért a Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperest mentesítette a felperes javára fizetendő perköltség, és a le nem rótt kereseti illeték megfizetése alól. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a felperest kötelezte a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére az illetékről szóló

1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján. A pertárgy értékét viszont az ítéltábla 6.000.000 forintban határozta meg, mert a bíróságnak hivatalos tudomása volt a szerződésben megjelölt vételárról (Pp. 26. §).

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben a fent kifejtettek szerint megváltoztatta.

Az felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-a alapján köteles az I. rendű alperes perköltségének megfizetése, amelynek összegét a bíróság 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdésére figyelemmel, de a (6) bekezdés alapján mérsékelt összegben állapított meg, a végzett munka mennyiségére is figyelemmel.

A feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezése az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. február 7.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.  
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.  
előadó bíró

Dr. Szabó Klára s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: